

Reactie op De Kerf

ADRIAAN DIJKSEN

Mooi is ie geworden, De Kerf. Tenminste dat lees ik in het Themanummer Dynamisch Kustbeheer van Duin. Ik heb hem zelf nog niet gezien, maar ik geloof alle duinbeschermers en beheerders onvoorwaardelijk. Ook de foto's in dat mooie themanummer spreken voor zichzelf. Maar als Robbert Graat op de vraag van wie De Kerf nu eigenlijk is zegt: "De Kerf is van de natuur", ben ik het niet met hem eens.

De Kerf is een technische ingreep in de natuur, De Kerf is werk van mensen. De Kerf is 'in hoge mate kunstmatig' zegt ook Theo Bakker in hetzelfde nummer. Waarom is, als de zee binnen een periode van vijftig jaar al twee keer eerder op die plaats is binnengedrongen, niet gewacht op de derde keer? Waarom niet gewoon ter plekke het onderhoud aan de zee-reep gestaakt en gewacht op de dingen die komen gaan? Dan zou de Kerf naar mijn idee echt 'van de natuur' geworden zijn.

Ongeduld

Helaas zien we het geregeld bij natuurbeheerders zowel als bij beschermers. Ongeduld en zelfs haast. De tijdschaal van natuurlijke ontwikkelingen en processen moet worden verkort tot een mensenleven, tot de looptijd van een beheersplan of tot een periode waarin de bedenker/ontwerper ook kan 'oogsten'. Jammer dat er niet meer geduld kan worden

De Kerf bij Schoorl (foto: Paul Paris).

opgebracht. De natuur een handje helpen mag en kan best wel eens een keer, maar het moet tot een minimum beperkt blijven. Het past misschien in de tijd en de manier van denken van nu, maar een kritische beschouwing van natuurontwikkelingsprojecten is mijns inziens zeker op z'n plaats.

Gelukkig wordt in het themanummer bij dynamisch kustbeheer ook gesproken over nieuw en meer flexibel beleid; over het staken van onderhoud in de zeereep om natuurlijke processen een kans te geven. Zo anders lijkt het nieuwe Rijkswaterstaatbeheer echter ook niet te zijn. In het Beheersplan Waterkering Texel wordt gesteld: "De berekeningen tonen aan dat de duinen van Texel momenteel voldoen aan de huidige veiligheidseisen." Toch werd in oktober 1999 ca. tweeduizend kubieke meter zand van een natuurbouwproject in de oude duinen van Texel gestort. Een duinroos-korstmoshelling en duintje ter grootte van circa vierhonderd vierkante meter werden daarbij vernield. Diepe sporen van de zanddumpers door het duinterrein zijn stille getuigen. Dit werk was volgens Rijkswaterstaat nodig omdat metingen uitwezen dat de "Kernzone" (superstormvloedkering) ter plaatse iets te laag was. Bij een nieuw natuurontwikkelingsplan van Staatsbosbeheer (de Ploegelanden), gepland in 2000, komt ook zand vrij. In de aanvraag voor een ontgrondingsvergunning worden drie lokaties in de oude duinen aangewezen om zand (ongeveer 10.000 kuub) te storten. Daarbij raken heideveldjes zeker zwaar beschadigd. Is het niet vreemd dat om meer natuur "te maken", oude eeuwenlang bestaande natuur aangetast en vernietigd wordt? Waarom zou hier vergroting van het zandvolume in de Beschermingszone Zeezijde (zeereep of strand en kustzone) niet voor de veiligheid kunnen zorgen?

Duinbeheerders, beheer in het meest dynamische Nederlandse landschap, strand en zee-reep, is niet nodig om natuurlijke processen een kans te geven. In de oude, ontkalkte binnenduinen van het Waddendistrict, op korstmos- en duinrooshellingen passen evenmin graafmachines en dumpers!

A. DIJKSEN IS BEHEERDER VAN ECOMARE OP TEXEL EN LID VAN LANDSCHAPSZORG TEXEL